



Τα νέα της Ελληνικής Εταιρείας Δερματοχειρουργικής

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΔΕΡΜΑΤΟΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

Στις 24 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε Τακτική Γενική Συνέλευση της Εταιρείας σε αίθουσα του ξενοδοχείου «Caravel Divani Palace».

Προηγήθηκε της Συνέλευσης ομιλία από τον καθηγητή κ. Αντώνη Βαρελιτζή, ο οποίος με γλαφυρότητα αναφέρθηκε στην Ελληνική Δερματολογία, όπως την έζησε επί 40 χρόνια. Η ομιλία του, η οποία παρατίθεται εδώ, ξεκίνησε με μια αναδρομή στο παρελθόν, για να συνεχίσει με τις αναμνήσεις του καθηγητή από το Νοσοκομείο «Α. Συγγρός»:

«Μέχρι το 1945 η ειδικότητά μας μπορούσε να γραφεί με κεφαλαία ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΙΑ και με μικρά δερματολογία. Εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις οι γιατροί της εποχής εκείνης δε γνώριζαν και δεν ενδιαφερόταν να ασχοληθούν με τη Δερματολογία, που όπως όλοι ξέρουμε είναι ένας δύσκολος και περίπλοκος κλάδος της Γενικής Παθολογίας. Ήταν ικανοποιημένοι να αντιμετωπίζουν τα αφροδίσια νοσήματα, από τα οποία τα δύο μείζονα, σύφιλη και γονοκοκκική ουρηθρίτιδα, κάλυπταν πάνω από το 90% της καθημερινής κλινικής πράξης.

Οι κοινωνικές αναταραχές, η φτώχεια και η εξαθλίωση των λαών στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου έφεραν έκλυση των ηθών, με αποτέλεσμα τη δραματική αύξηση των αφροδισίων νοσημάτων.

Η θεραπευτική φαρέτρα ήταν φτωχή και ελάχιστα αποτελεσματική. Η αντιμετώπιση της γονοκοκκικής ουρηθρίτιδας απαιτούσε κατά μέσο όρο 6 μήνες με τις περιβόητες πλύσεις της ουρήθρας και τα αντισηπτικά των ουροφόρων οδών, η δε σύφιλη, πρωτόγονη και δευτερόγονη, τουλάχιστον 2 χρόνια με τα φάρμακα της

εποχής, αρσενικό και βισμούθιο. Αντιλαμβάνεστε, λοιπόν, ότι με τόσο μακροχρόνια αγωγή ο αφροδισιολόγος δε χρειαζόταν περισσότερες από 1 περίπτωση γονοκοκκικής ουρηθρίτιδας την εβδομάδα και 1 περίπτωση σύφιλης το μήνα για να εξασφαλίζει σημαντικά οικονομικά έσοδα.

Στο 1945 η θεραπευτική χορήγηση της πενικιλίνης αποτέλεσε σεισμό άνω των 8 Ρίχτερ στην ειδικότητα της Αφροδισιολογίας: η γον. ουρηθρίτιδα γινόταν καλά σε λιγότερο από 48 ώρες, η δε σύφιλη σε μερικά 24ωρα. Και πάνω απ' όλα αποστειρωνόταν οι πηγές μόλυνσης, όπως ήταν κυρίως τα πορνεία, που ο πουριτανισμός της εποχής ονόμαζε πιο σεμνά οίκους ανοχής. Συνέπεια αυτής της προόδου ήταν η κάθετη πτώση του επαγγέλματος, με αποτέλεσμα οι νέοι σε ηλικία γιατρού να αλληλάξουν ειδικότητα (έγιναν γυναικολόγοι, μικροβιολόγοι, υγιεινολόγοι).

Φυσικά κανείς δε σκεφτόταν να ασκηθεί σε αυτήν την ειδικότητα. Χαρακτηριστικό ότι από το 1945 έως το 1960 λιγότεροι από 10 πήραν ειδικότητα στην Αθήνα, μεταξύ των οποίων και ο μετέπειτα Καθ. Γιάννης Στρατηγός που πρόσφατα έφυγε από κοντά μας. Στις αρχές της δεκαετίας του 60 ελάχιστοι από τους παλιούς ειδικούς πίστευαν στο μέλλον της Δερματολογίας. Ο πιο θερμός, ίσως, οραματιστής αυτής της προοπτικής ήταν ο αείμνηστος Καθ. Γιάννης Καπετανάκης, τότε διευθυντής του Δερματολογικού Τμήματος του Ευαγγελισμού. Προσπαθούσε να προτρέψει νέους γιατρούς να ακολουθήσουν την ειδικότητα με το επιχείρημα ότι η Δερματολογία είναι σημαντικός κλάδος της Παθολογίας και θα έχει μελλοντική άνθηση. Ένας απ' αυτούς που πίστεψαν στο μέλλον της ειδικότητας ήμουν και εγώ. Αποφάσισα να πάω κοντά του και να εκπαιδευτώ στη Δερματολογία-Αφροδισιολογία. Το κλίμα, όμως, γενικά στον ιατρικό κόσμο για την ειδικότητα ήταν απαισιόδοξο. Αρκεί να αναφέρω ένα χαρακτηριστικό περιστατικό: όταν ένας από τους παλιούς συναδέλφους πληροφορήθηκε ότι άρχισα ειδικότητα μού έσφιξε το χέρι λέγοντας «σε συχαίρω για το θάρρος σου». Το ύφος του ήταν σα να μου έδινε συλλυπητήρια.

Τα χρόνια πέρασαν, εγώ έκανα ειδικότητα και μετεκπαίδευση στη Μεγάλη Βρετανία.

Το 1969 γίνομαι πανεπιστημιακός, επιμελητής στο Νοσοκομείο «Α. Συγγρός», τη διεύθυνση του οποίου έχει αναλάβει ο Καθ. Γ. Καπετανάκης. Μαζί με 3-4 άλλους επιτελείς του αποτελέσαμε το «νέο αίμα» της Ελληνικής Δερματολογίας. Εγώ ήμουν ο Βενιαμίν της ομάδας, αλλιά με πολλή όνειρα για εκσυγχρονισμό και αναβάθμιση του κλάδου.

Η ατμόσφαιρα, όμως, είναι βαρεία. Το νοσοκομείο κουβαλά από παλιά το στίγμα του ιδρύματος που νοσηλεύει εκδιδόμενες γυναίκες με αφροδίσια νοσήματα. Χρειαζόταν κοινωνική τόλημη από μια γυναίκα να επισκεφθεί το Νοσοκομείο για δερματολογική εξέταση. Ακούγαμε συχνά στα ιατρεία μας «έφτασα μέχρι του Συγγρού για την περίπτωση μου».

Ο νοσοκομειακός χώρος βρισκόταν σε πρωτόγονη κατάσταση: θάλαμοι απέραντοι, ψυχροί σα μοναστήρι με πολλή κρεβάτια (20-30). Η κλινική εξέταση γινόταν σε κοινή θέα με συμμετοχή των γύρω ασθενών. Αποτέλεσε μεγάλη πρόοδο να βάζουμε ένα παραβάν για να έχουμε μια στοιχειώδη μόνωση κατά την εξέταση. Για θέρμανση είχαμε σόμπες με καυσόξυλα ή ανθρακίτη, η δε ενδοεπικοινωνία γινόταν με αποστολή κλητήρα από τμήμα σε τμήμα γιατί δεν υπήρχε εσωτερικό τηλέφωνο.

Όμως, το αρνητικό αυτό κλίμα αποτέλεσε πρόκληση για μας. Με την εμπνευσμένη καθοδήγηση του Καπετανάκη και κινητήρια δύναμη τον ενθουσιασμό μας, ανασκουμπωθήκαμε και δουλέψαμε εντατικά δημιουργώντας νέα τμήματα με στόχο τον εκσυγχρονισμό και την αναβάθμιση της επιστημονικής έρευνας.

Στην προσπάθεια αυτή βοήθησαν πολύ οι νεοπροσερχόμενοι για ειδίκευση γιατροί. Πρέπει με καμάρι να πω ότι καταφέραμε να μεταλημπαδεύσουμε την αγάπη μας για τη Δερματολογία σε αρκετούς τελειόφοιτους της Ιατρικής. Έτσι σχηματίζεται η γενιά των δερματολόγων της δεκαετίας του '70 που σήμερα αποτελεί λίγο-πολύ τη διοικούσα τάξη στον επαγγελματικό, νοσοκομειακό και πανεπιστημιακό χώρο.

Θα ήθελα εδώ να τονίσω τα κενά του επαγγέλματος σε όλη την Ελλάδα που είχε δημιουργήσει η πριν από το 1960 φτώχεια της ειδικότητας, τους λόγους της οποίας εξηγήσαμε στην αρχή. Ενδεικτικά αναφέρω ότι στα Γιάννενα υπήρχε 1 δερματολόγος, στην Πάτρα 2, στην Καλαμάτα 1. Σε πολλές περιοχές, όπως π.χ. στην Αιτωλοακαρνανία, η ειδικότητα ήταν άγνωστη.

Με τη βοήθεια, λοιπόν, των νέων δημιουργούνται και στελεχώνονται διάφορα τμήματα: Ιστοπαθολογικό, Ανοσοδερματολογικό, Φωτοβιολογικό, Αλλεργιολογικό, στα οποία με τον καιρό προστίθενται και άλλα. Η συντελούμενη έρευνα σ' αυτά δεν άργησε να φανεί: επιτέλους, εμφανιζόμασταν με αξιόλογες εργασίες στα

διεθνή συνέδρια και άρθρα στα ξένα περιοδικά.

Η επεμβατική Δερματολογία, όμως, βρίσκεται ακόμα κυριολεκτικά στα σπάργανα. Εκτός από τη λήψη βιοψιών για διαγνωστικούς σκοπούς, η μόνη θεραπευτική επέμβαση γινόταν με τη διαθερμοπηξία. Ακολουθώντας, όμως, τις διεθνείς τάσεις αρχίζουμε να οργανώνουμε διάφορα τμήματα και τεχνικές επεμβατικής Δερματολογίας. Έτσι, δημιουργείται το Δερματοχειρουργικό, όπου οι ειδικευόμενοι εκπαιδεύονται στην αφαίρεση καλοήθων και κακοήθων όγκων του δέρματος, δερματοαπόξεση, τοποθέτηση μοσχευμάτων, π.χ. σε άτομα έλικη και άλλες επεμβάσεις. Με το χρόνο προστίθενται η κρυοθεραπεία, τα peelings, οι ακτίνες Laser, τα εμφυτεύματα κολληγόνου, οι ενέσεις βοτουλινικής τοξίνης και άλλες μέθοδοι και τεχνικές σε έναν ταχύτατα αναπτυσσόμενο τομέα της Δερματολογίας. Όταν αποχώρησα από τη διεύθυνση του Νοσοκομείου το 1998, όλη τα τμήματα της Επεμβατικής Δερματολογίας βρισκόταν σε συνεχή εξέλιξη και βελτίωση και όσο γνωρίζω η πρόοδος αυτή δε σταματά. Τελειώνοντας να πω τούτο: μερικές φορές μου ζητούν να δώσω συμβουλές στους νεότερους. Τι είδους συμβουλές; Επιστημονικού ή ηθικολογικού περιεχομένου; Δηλώνω κατηγορηματικά ότι είμαι τελείως ανίκανος και για τα δύο. Η επιστήμη καλπάζει, ό,τι πεις σήμερα, αύριο είναι ξεπερασμένο και οι ηθικές αξίες της γενιάς μου ίσως να νχούν το λιγότερο περίεργες σ' αυτή σας. Το μόνο που μπορώ να πω από τη δική μου εμπειρία: εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, πηλούσιοι από τη Δερματολογία δε γινόμαστε, μπορούμε, όμως, να ζήσουμε αξιοπρεπώς απ' αυτήν».

Στη συνέχεια μίλησε ο κ. Ιωάννης Κατσαντώνης, αναπληρωτής διευθυντής του Δερματολογικού Τμήματος του Τζάνειου Νοσοκομείου, με θέμα «Η εξέλιξη προς την επεμβατική δερματολογία».

Οι παρευρισκόμενοι παρακολούθησαν με μεγάλο ενδιαφέρον τις ομιλίες που είχαν επίκεντρο το παρόν και το μέλλον της δερματολογίας στην Ελλάδα.

Μετά τις ομιλίες, σε κλίμα συγκίνησης ανακηρύχθηκε ο καθηγητής κ. Α. Βαρελιτζίδης επίτιμο μέλος της Εταιρείας.

Προκήρυξη αρχαιρεσιών

Το κύριο θέμα της Γενικής Συνέλευσης ήταν η προκήρυξη αρχαιρεσιών. Ορίσθηκε για τον επόμενο Δεκέμβριο, σύμφωνα με τις διατάξεις του καταστατικού της Εταιρείας. Εκλέχθηκε εφορευτική επιτροπή: η κα Όλγα Λαζάρου, η κα Ευτυχία Παπαλεξάτου και ο κ. Αλέξης Κούνας.

Δικαίωμα υποψηφιότητας και εκλογής έχουν όλα τα τακτικά μέλη που έχουν τουλάχιστον 3 συνεχή χρόνια τον τίτλο του τακτικού μέλους, για την εκλογή στο Διοικητικό Συμβούλιο και 3 συνεχή χρόνια για την Εξελεγκτική Επιτροπή.

Σύντομα θα αποσταλεί στα μέλη σχετική επιστολή από την Εφορευτική Επιτροπή.

ΤΟ ΝΟΕΜΒΡΙΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΕΕΔΧ

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ελληνικής Εταιρείας Δερματοχειρουργικής αποφάσισε να διοργανώσει στις **18-19 Νοεμβρίου 2006** το επόμενο Σεμινάριο στο Νοσοκομείο «Ερρίκος Ντυνάν», με θέμα **«Αγγειακές βλάβες του δέρματος και η αντιμετώπισή τους»**.

Ως αντικείμενο θα έχει τις Ευρειαγγείες και την αντιμετώπισή τους. Εκτός από τον προσκεκλημένο καθηγητή G. Genovese, πρόεδρο της Ιταλικής Εταιρείας Φλεβολογίας, που θα διδάξει και θα δείξει την αντιμετώπιση των ευρειαγγειών με τη μέθοδο των σκληρυντικών, θα γίνει αναφορά και στην αντιμετώπιση των ευρειαγγειών με Laser.

Η αντιμετώπιση των ευρειαγγειών με τη μέθοδο των Laser προβληματίζει τους συναδέλφους δερματολόγους και υπάρχει πληθώρα προσφορών μηχανημάτων. Θα γίνει προσπάθεια να δοθούν απαντήσεις σε πολλά ερωτήματα που έχουν να κάνουν με τον τρόπο και την αποτελεσματικότητα αυτών.